

Bayer Zsolt: Ezt az interjút minden iskolában tanítani kellene!

2018 március 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Olvasd el, és add oda a gyerekeidnek, unokáidnak is. Legalább ennyivel tartozol Európának, a hazádnak, és a kultúrának.

Amit úgy érezték, hogy képtelen vagy plasztikusan megfogalmazni, csak a torkodat szorongatja évek óta - nos, az mind itt van, ebben a beszélgetésben.

Mentsük Európából azt, ami még menthet?! – Renaud Camus a Mandinernek

„A rasszizmus romhalmazzá tette Európát, az antirasszizmus gy?löletes bádogvárost csinál bel?le” – mondja Renaud Camus a Mandinernek. Az egykor Louis Aragon és Andy Warhol köreibe tartozó, melegaktivistaként közismertté vált francia író mára az európai kultúra és identitás harcos konzervatív védelmez?jévé vált. Szerinte világformáló er?k dolgoznak a tömegek elbutításán és elszegényítésén, a migráció feler?sítésén, Európa civilizációjának lebontásán. A dél-franciaországi várkastélyában visszavonultan él? Camus szerint Magyarországnak dönt? szerepe lesz abban, hogy megmentsük, ami még menthet?. Nagyinterjúnk.

Kevés író van ma Franciaországban, akinek többször merül fel a neve a közéleti vitákban, mint Renaud Camus-é. Az évtizedek során irodalmi, m?vészeti, utazási és közéleti témájú könyvek, cikkek, kiáltványok tucatjait író Camus valóságos jelenség, egyszerre iszonyattal és rajongással fogadott figura. Egyesek a széls?jobboldali, identitárius reneszánsz, az elharapózó idegengy?lölet központi alakját látják benne; mások a korunkat meghatározó folyamatok – és legf?képpen: a migráció – legkíméletlenebb elemz?jeként,szinte prófétaként tekintenek rá.Bár Camus azt állítja, hogy nézetei elhanyagolható hatással voltak a közgondolkodásra, megmondóemberek és vezet? politikusok hivatkoznak a szavaira. Bármit is gondoljunk róla, egy biztos: leny?göz?en érdekes értelmiségi történet az övé, ugyanis látszólag semmi nem predesztinálta arra a szerepre, amit ma a francia közéletben játszik.

Renaud Camus 1946-ban született a közép-franciaországi Chamalières-ben (nem rokona Albert Camus-nek), jogi, filozófiai, politikatudományi tanulmányokat folytatott. Homoszexualitását sokáig próbálta elfojtani: miután felvállalta másságát, szülei megszakították vele a kapcsolatot, még az örökségb?l is kitagadták. A hatvanas-hetvenes években a progresszív m?vészvilág és a melegmozgalmak tagja volt, írásai megjelentek a *Gai pied* cím? homoszexuális folyóiratban. Bejárta a világot, számtalan hírességgel – így Louis Aragonnal, Marguerite Duras-szal, Andy Warhollal, Alain Robbe-Grillet-vel – kötött ismeretséget. Közeli kapcsolatban állt Roland Barthes filozófus-irodalomkritikussal, ? írta az el?szót Camus *Tricks* cím? könyvéhez, amelyben a világ különböz? városaiban átélt egyéjszakás kalandjait idézi fel az író, a könyvet Gore Vidal is méltatta egyik esszéjében. Sorra jelentek meg kísérletez? munkái, különösképpen érdekelte a hiperszöveg. Camus ekkoriban a Szocialista Párt tagja volt, kés?bb pedig a zöldek mellé pártolt.

1996-ban azonban megfordult vele a világ. A Földközi-tenger partján elterül? Hérault megyét járta épp, amelyr?l könyvet készült írni, és egy középkori városka ablakaiban elfátyolozott n?k sokaságára lett figyelmes. Camus, aki korábban semmi kivetnivalót nem talált a bevándorlásban, ennek az élménynek a hatása alatt kezdett el mélyebben elgondolkodni a migráció hatásairól. A haladó körök bizalma azonban el?ször nem emiatt, hanem egy naplójegyzet okán rendült meg, amelyben Camus arról értekezett, hogy egy állami rádió egyik adásába túl nagy arányban hívnak meg zsidó származású résztvev?ket. Nem is maradt el a botrány és persze az antiszemitizmus vádja, ugyanakkor számos értelmiségi az amúgy vállaltan Izrael-barát Camus védelmére kelt. Így tett például barátja, az azóta a Francia Akadémia tagjává választott Alain Finkielkraut filozófus is, aki a mai napig makacsul kiáll Camus mellett, a mainstream sajtó felháborodása dacára.

A médiavihar nem csitul az író körül: Camus az ezredforduló óta mindinkább a bevándorlásellenes harcnak szentelte magát, mozgalmakat, pártokat alapított, 2010-ben pedig
megalkotta a Nagy Felcserélés fogalmát.

Camus a kifejezéssel arra utal, hogy szerinte az uralkodó elitek módszeresen cserélik fel a t?sgyökeres európai lakosságot nem európai eredet? népcsoportokkal. A Nagy Felcserélés fogalmát hamar magáévá tette a francia jobboldal jelent?s része, így például a Nemzeti Front egyes politikusai, Jean-Marie Le Pennel az élen (Marine Le Pen ugyanakkor összeesküvés-elméletet lát benne); de a konzervatív média fontos alakjai – így Éric Zemmour vagy Ivan Rioufol – is alkalmazzák a kifejezést. A baloldal viszont élesen elutasítja, széls?ségesnek tartja Camus gondolatait. Az író páriává lett, kiadója szakított vele, az értelmiségi körök kiközösítették.

A L'Express riporterét, aki meglátogatta ?t délnyugat-franciaországi, Plieux-ben található várkastélyában, ahol mindent?l elvonultan él, Ungern-Sternberg báróra emlékezteti. A The New Yorker épp decemberben írt portrécikket róla, a Spectator szerz?je „*igazi konzervatívnak*” nevezi ?t.

Renaud Camus-val beszélgettünk.

***

Camus Plieux-ben

Ön találta fel a Nagy Felcserélés fogalmát. Állítja: nem egy elméletr?l, hanem napjaink leginkább szembeötl? valóságáról van szó. Hogyan mutatná be ezt a jelenséget a magyar olvasóknak?

A magyar olvasók nem is tudják, mekkora szerencséjük van, hogy be kell mutatni nekik a dolgot! Tartsák magukat t?le távol, mint a pestist?l! Ez maga a horror! A franciák, az angolok, a svédek, s?t már az olaszok számára is a Nagy Felcserélés hétköznapi tapasztalat, a p?re valóság: a tömeges bevándorlásról, a demográfiai alámerülésr?l, a lakosság és a civilizáció felcseréléser?l, az etnikai viszonyok megváltoztatásáról, az iszlamizációról, az afrikanizációról, a helyettesítés útján történ? népirtásról van szó. Egy adott területen, ahol egy évszázadok óta élt egy nép, hirtelen, csupán egy-két nemzedéknyi id? alatt, egy vagy több eltér? nép bukkan fel. A bennszülött lakosságot nem irtják ki, még ha megannyi merényletet és köztörvényes b?ncselekményt szenved is el, hanem fokozatosan elsüllyesztik, megfullasztják, leretusálják a fényképr?l, felcserélik.

Hangsúlyozza, hogy a Nagy Felcserélés nem összeesküvés-elmélet. „*Éppen azt vetik a szememre általában, hogy homályban hagyom a Nagy Felcserélés okait. Valóban óvatos vagyok a kérdésben, mivel szeretném összefogni az embereket, nem megosztani ?ket*” – jelentette ki, ugyanakkor „*bizonyos érdekek és tiltások összetartó nyalábjáról*” beszél. Milyen érdekekre és tiltásokra gondol?

Arra, amit *globális felcserélésnek*, egy ideje pedig *davokráciának* hívok, hovatovább közvetlen *davokráciának*. Az emberkertet Davos irányítja, tudja, ez a svájci városka, ahol a világ nagy pénzemberei évente megrendezik a nürnbergi kongresszusukat. A globális felcserélés Marxa nem más, mint Frederick Winslow Taylor, az ? *T?ké*-je pedig a *The Principles of Scientific Managament* (A tudományos menedzselés elvei) címre hallgat. Az érdekek a gazdasági érdekekkel azonosak, a szó két jelentésében: egy tisztán gazdasági, vagyis jobban szólva pénzügyi világkép mellett ott találjuk a gazdaságosság, a lehet? legkisebb költség, a spórolás vágyát, az általánossá tett *fapadosságot*, amit az egyenl?sítés, a standardizálás tesz lehet?vé. Mindezt a filmm?vészet nyelvére lefordítva úgy fogalmazhatnánk, hogy globális felcserélés egyenl? *Modern id?k* plusz *Metropolis* plusz *Zöld szója*. A hipergazdagok, a földt?l elszakadt t?kések
az általános elproletárosítást t?zték ki célul,

ezt viszik végbe azzal, hogy er?ltetik a keveredést, és az emberi alapanyagot egynem? ipari masszává ?rlik.

A felcserélést gyakran hasonlítja a holokauszthoz. Miben lát hasonlóságokat a két jelenség között?

F?képp az ipari logikában, az ember alapanyagként való kezelésében. Egyáltalán nincs szándékomban egybemosni a két eseményt, a holokauszt egyedi jegyeivel tökéletesen tisztában vagyok, ugyanakkor hiszek abban, hogy mindent *összehasonlíthatunk* mindennel, még ha ezzel csupán a dolgok különböz?ségére világítunk is rá. Még mindig úgy tartják, hogy a holokauszt a zsidók ellen elkövetett b?ntett volt, és ez persze ezerszer is igaz; ám ugyanakkor az ember, az ember emberszer?sége ellen elkövetett b?ntett is volt ez egyben. Nagyokat szoktam vitázni ez ügyben Alain Finkielkraut barátommal, aki a holokausztot elszigetelt eseménynek, egy egyedülálló, összehasonlíthatatlan szörny?ségnek tartja.

Ezzel szemben én sötétebb módon vélekedem a holokausztról: a rossz legközepének, a sötétség szívének, egy történet legborzalmasabb fejezetének tartom, ami jóval azel?tt indult el, kétségtelenül az ipari forradalommal, és ami nem ért véget, épp ellenkez?leg: az ember elembertelenítésének és matériává, hamuvá, lámpaerny?vé, tésztává redukálásának történetér?l beszélek. Az ázsiai és más megapoliszok emberdobozai, ahol még csak felállni sem lehet, és amiket vagyonokért bérelnek ki a munkások, csak hogy közel legyenek a munkahelyükhöz, ahol épp csak a lakbérüket keresik meg – ezek az emberdobozok tehát az auschwitzi barakkok örökösei, ugyanahhoz a történethez tartoznak. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a németországi Ford-üzemek a haláltáborok t?szomszédságában m?ködtek, szoros szimbiózisban velük. Hitler nagy csodálója volt az elvetemülten antiszemita Henry Fordnak, a fényképét még az íróasztalára is kitette a kancellárián. Ford az az ember, akinek a

leghatékonyabban sikerült átültetnie a gyakorlatba Taylor tanításait. Neki támadt azt a zseniális ötlete, hogy autóit azoknak a munkásoknak adja el, akik készítették ?ket, hogy a termel?b?l fogyasztót csinál. Ma a globális felcserélés még messzebb megy, a fogyasztót termékké változtatja át: elég csak megnézni, amit a Gafa [*Google, Apple, Facebook, Amazon - a szerk*.] m?vel.

A Párizsi Magyar Intézetben járva

„*Magyarország és a többi visegrádi ország reményeink citadellája*” – írta az interjúkérelmemre küldött els? üzenetében. Közép-Európa lenne a felcserélés elleni harc utolsó bástyája?

Igen, valóban úgy gondolom, hogy a közép- és kelet-európai országokat a kommunista megszállás szörny?ségei, a kommunista totalitarizmus beoltották a másik, éppen kibontakozóban lév? és Nyugat-Európában már nagyon is valóságos totalitarizmus, a felcserélés ellen. Marxot parafrazeálva úgy mondhatnánk, hogy kísértet járja be Európát, a felcserélés kísértete, és Nyugat-Európában, Brüsszelben a leger?sebb a szorítása. A valaha a szabad világhoz sorolt országokban néma elnyomás sújtja a globális felcserélés ellenz?it, akiket hozzám hasonlóan mindenhonnan elüldöznek, és akik él?halottakká válnak. A szabadság megfordult az ágyában, tábort, oldalt cserélt. Ha – Isten ments – újra kiépülne a vasfüggöny, a nyugat-európai disszidensek életük kockáztatásával igyekeznének átjutni Keletre. Egyre több barátom meséli, hogy lakást keres Budapesten. Félig tréfásan, félig komolyan azt javaslom Franciaországnak, hogy nyújtsa be csatlakozási kérelmét a visegrádi szövetséghez.

Európában egyre többen emelik fel a hangjukat a tömeges migráció ellen, ám az ön gondolatait megkülönbözteti az az igen egyedi vonás, hogy egy általánosabb perspektívába helyezi ?ket. Úgy látja, a globális felcserélés (amelybe a lakosságcsere, a Nagy Felcserélés is illeszkedik) a valóságost a hamissal, az eredetit a másolattal helyettesíti, ami az Egynem?sített Emberi Matéria – vagy ahogyan még hívni szokta: az emberi Nutella – kitermeléséhez vezet. Miként kell pontosan elképzelnünk ezt a matériát?

A Nagy Felcserélés nem valamiféle teória, csupán többé-kevésbé megfelel? elnevezése egy gigantikus, vitathatatlan és katasztrofális jelenségnek, a lakosságcserének, a helyettesítés útján történ? népirtásnak. A *globális felcserélés* ezzel szemben nagyon is egy elmélet, egy világlátás. Úgy hiszem, a posztindusztriális modernitás emblematikus motívuma a felcserélés, a helyettesítés m?velete és ténye:
az igazat a hamissal, a valódit a hamisítvánnyal, a bennszülöttet a kívülr?l érkez?vel, a természetest a mesterségessel,

a költségeset az olcsóval, a bonyolultat az egyszer?vel, Velencét a Las Vegas-i Velencével, Párizst a pekingi Párizzsal, Versailles-t Disneylanddel, a valós világot a turisztikai másolattal, a követ és a márványt a forgácslappal, a fát a m?anyaggal, az irodalmat az újságírással, az újságírást a „gyorshírekkel”, a m?vészetet a tudománnyal, a tudományt a „társadalomtudományokkal”, Európát Afrikával, a kultúrát a szórakozással, a természetet a beépítéssel, a várost és a vidéket az univerzális külvárossal, a zenét a dübörg? zörejekkel, a hegyeket a gépi felvonókkal, a férfit a n?vel, a férfit és a n?t robotokkal, az anyákat béranyákkal, az emberiséget a poszt-emberiséggel, a humanizmust a transzhumanizmussal, az emberi fajt az Egynem?sített Emberi Matériával, igen, a termékemberrel, az emberi Nutellával cserélik fel, ezzel a kétes, megállás nélkül gyártott ipari masszával.

„*Hitler két csoportot irtott ki: 1. a zsidókat, még életében, 2. a fehéreket, azzal, hogy az el?z? népirtás által ellehetetlenített bármiféle hivatkozást a fajra*” – írja. Hogyan értelmezi ön a faj fogalmát?

Az antirasszisták b?ne vagy ostobasága abban állt, hogy a faj szót pontosan ugyanabban a nyomorúságos, pszeudo-tudományos értelemben vették, mint a rasszisták; pedig a nyelvek többségében, de legalábbis a franciában, a szónak rendkívül kiterjedt és összetett jelentése volt, színjátszó, rendkívül költ?i, irodalmi és végs? soron kulturális jelentése, amelybe belevegyült a civilizáció, a tájak, a mítoszok, a történelem. Maga az a tény, hogy valaha például *francia fajról* beszélhettünk, ahogy azt évszázadokon át minden francia író és történelmi személyiség tette, bizonyítja, hogy nem rasszista kifejezésr?l van szó, minthogy ennek a francia „fajnak” kevéssé volt meghatározott etnikai jellege, legalábbis nem több, mint a zsugoriak vagy a m?kedvel? fest?k fajának. Az, hogy a faj szónak a rasszisták és az antirasszisták sz?k, tudományos, egyébként pedig igencsak hozzávet?leges definíciókat adtak, lehet?vé tette a fajok nemlétét illet? dogma kihirdetését, az antirasszizmus és a globális felcserélés szepl?telen fogantatását, amely maga is elengedhetetlen feltétele volt az etnikai helyettesítésnek, annak, hogy az emberi nemet az antirasszizmus mozsarában ?röljék fel. Minden, ami a fajok, az osztályok, a nemek, a m?vészetek, a szintek, a nüanszok, a különbségek közti határok eltörlésén ügyködik, az Egynem?sített Emberi Matéria kitermeléséhez járul hozzá.

Egy esszémben *Adolf Hitler második pályafutásának* neveztem a diktátor megfordított, mindenütt jelenlév? kísértetként, állandó hivatkozási pontként és *deus ex machina*-ként befutott karrierjét. Hitler a maga terminológiája szerint egy vagy két fajt akart megsemmisíteni, most pedig az összeset szeretnék felszámolni (mindenekel?tt persze a fehér fajt, a legritkábbat, a legtöbb el?joggal rendelkez?t és a legb?n?sebbet, hogy az új terminológia kifejezéseivel éljünk). Ez a második pályafutás közvetettebb módon b?nös, mint az els?, nem gázosít el senkit, ugyanakkor nagyobb volumen? és hasonlóképpen ipari jelleg?. A válaszhatás, a felcserélés kevésbé központosított, mint maga a földrengés, a nácizmus, ám sokkalta nagyobb területekre terjed ki – ez alkalommal három kontinenst és emberek százmillióit érinti.
A rasszizmus romhalmazzá tette Európát, az antirasszizmus gy?löletes bádogvárost csinál bel?le.

A modern népirtás hatalmas fejl?dést ért el az arculatépítés terén, kényesen ügyel az imidzsére. Megértette, hogy *a jó nevében* kell cselekednie: azt a népirtást, amiért nem adnak Nobel-békedíjat, elfuserálták. Emellett azt is felfedezték, hogy nem szükséges többé megölni az embereket, elég helyettesíteni ?ket. Ez talán tovább tart, ám ugyanolyan hatékony módszer.

Alain Finkielkraut szerint mindenki a Nagy Felcserélésr?l beszél. Milyennek látja az ön gondolatainak a francia szellemi és politikai életre kifejtett hatását?

Nem létez?nek. Vagy csupán olyannak látom, mint egy aprócska patakocskát, amely a gleccser alatt csordogál, és a közelg? olvadást jelzi el?re. A felszínen és a hatalmas jégtömegben azonban igazán semmi sem történik. A lakosságcserét egyszer?en nem szabad nevén nevezni.

Ön valaha rendkívüli népszer? volt progresszív körökben, ám az elmúlt években tett állásfoglalásai nyomán kiközösítették. Nemrégiben interjút közöltünk Alain de Benoist-val**, aki szerint „*egyes korokban a kiközösítés egyszer?en azt az árat jelenti, amit a szabadságért meg kell fizetni*”, Benoist hozzáteszi ugyanakkor, hogy „*a kirekesztésnek ez a rendszere ma már recseg-ropog, az ideológiai jégpáncél olvadóban van*”. Igaza lenne? Milyen kapcsolata van jelenleg az értelmiségi mili?vel?**

Látja, látja, a jégpáncél… Nagyjából azonos képek vannak el?ttünk. Semmiféle kapcsolatom nincs az értelmiségi körökkel, el?ztek mindenhonnan, nem hívnak meg sehova, bemocskolnak és megrágalmaznak minden elképzelhet? módon, a lehet? legborzalmasabb címkéket aggatják rám, persze igaztalanul, *pedofilnak, antiszemitának, holokausztagadónak* neveznek. Nem létezem. Társadalmi értelemben halott vagyok. Még szerencse, hogy ez elég jól passzol hozzám.

2000-ben botránynyt robbantottak ki a France Culture rádió egyik m?soráról tett megjegyzései, amelyben ön szerint túlreprezentáltak voltak a zsidó újságírók. Számos értelmiségi – így például Bernard-Henri Lévy – antiszemitizmussal vádolták meg, míg mások – Finkielkraut vagy Emmanuel Carrère – kiálltak ön mellett. Hogyan emlékszik vissza erre az esetre? Van valamiféle tanulság, amit levonna bel?le?

Ez az ügy sokkal rosszabb volt, mint ami ma történik velem, mivel egy teljes félreértésen alapult. Éppen azon az alapon, hogy engem aztán tényleg nem lehetett meggyanúsítani antiszemitizmussal (legalábbis ezt gondoltam), merészeltem rámutatni arra, hogy a hallgatók nagyjából egy százaléka által hallgatott kulturális rádió egyik adását, amelyet *Panoramá*-nak neveztek, és amely elvileg átfogó képet törekedett nyújtani, nevetséges módon kisajátította egy közösség. Szóval tényleg nem mondtam semmi botrányosat, ám ez a jelentéktelen kis bírálat orkánt szabadított el, mivel olyan személy fogalmazta meg, akit?l nem vártak ilyet. Sokan belátták, hogy ez vihar egy pohár vízben, hogy mindez mennyire abszurd. Ma viszont semmiféle félreértés nincsen. A legelszántabban gy?lölköd? ellenfeleim ostoba és mocskos szitkait kivéve, amiket már említettem, a velem szemben megfogalmazott kifogások tökéletesen megalapozottak:
igen, igen, igen, valóban egész lényemmel és az összes energiámmal elutasítom az inváziót, aminek hazám és Európa ki van téve,

szemben állok ezek gyarmatosításával, a Második Megszállással, a Második Kollaborációval, a helyettesítés útján történ? népirtással. Azoknak, akik szememre vetik ezeket a nézeteimet, igazuk van: valóban így gondolkodom, száz százalékig felvállalom ?ket. Úgy gondolom például, hogy Afrika ma százszor hathatósabban gyarmatosítja Európát, mint fordítva valaha is történt: a valódi gyarmatosítás, az egyetlen, amely nem visszafordítható, nem más, mint a *demográfiai* gyarmatosítás.

Részt vett 1968 májusának eseményeiben a homoszexuális mozgalom tagjaként, ma viszont úgy tekint 1968-ra, mint egy „*nevetséges forradalomra*”, annak szimbolikus dátumára, amikor „*hatalomra került a*

***kispolgárság, a mímelés osztálya*”. Milyen emlékeket ?riz a történtekr?l, mi a jelent?ségük a nyugati civilizáció történetében?**

Valóban úgy gondolom, hogy ezek az események a kispolgárság szimbolikus hatalomátvételét jelezték, az osztályét, amely egylényeg? a globális felcseréléssel – ez a jelenség csakis a kispolgárság uralma alatt következhetett be. A kispolgárság a mímelés, a szimulákrum, az általánossá tett *fapadosság* osztálya; még a neve is olyasvalamire utal, ami a legélesebben különbözik t?le. A kispolgárság, ahogy Giorgio Agamben kiválóan megfogalmazta, nem más, mint az a forma, amely alatt az emberiség saját kipusztulása felé halad. Zseniális ötlete abban rejlik, hogy minden er?vel *befogad*, ahelyett, hogy kirekesztene, mint minden más uralkodó osztály tette korábban: így aztán nem is létezik rajta kívül semmi, nem is tudná ezt elképzelni, ahogy azt sem, hogy ne úgy gondolkozzunk, mint ?, hogy másképp lássuk a világot, hogy más nyelvet használjunk.
Kulturális értelemben mára az egész világ kispolgárivá lett, ideértve természetesen a hipergazdagok osztályát is.

Gómez Dávila jogosan jegyezte meg, hogy ma csupán a pénz különbözteti meg a gazdagokat és a szegényeket.

„*Dante nem látta el?re ezt: egy poklot, ahol boldogok vagyunk, vagy jobban szólva: ahol a boldogság maga a pokol*” – írja a „*szimpátia ideológiája*” kapcsán. „*Nyitottság a másik felé, open space, tegez?dés, „laza” magatartások, kollektív testgyakorlatok, játékok, táncok, harcm?vészetek, keleti spiritualitás, általános gamification, gyerekesség*” – sorolja fel a tüneteit ennek az ideológiának, amely megsemmisíti a civilizáció gondolatát és a forma kultuszát. Ön ugyanakkor rendkívül aktív **a Twitteren, amely ennek az ideológiának meghatározó platformja. Mi vonzza ebben a kommunikációs módban?**

El?ször is, a kötöttségek közé szorított irodalom mindig is a gyengém volt. A tweet irodalmi m?faj, akárcsak a haiku vagy az aforizma. Ez ugyanakkor kevésbé igaz, amióta a száznegyven karakterr?l kétszáznyolcvanra álltak át. Elég szórakoztató tweetekre lefordítani a globális felcserélés elméletét. Több, a tweetjeimet egybegy?jt? kötetet kiadtam már, így például *Az együtt-élés önellentmondás* cím?t. Azt viszont nem merném állítani, hogy a Twitter vonz engem. Az igazság az, hogy minden ajtót becsuktak el?ttem, eltávolítottak mindenhonnan, már kiadóm sincsen, saját magamnak kell kiadnom és kinyomatnom a könyveimet, id?m jelent?s részét pedig a bíróság el?tt töltöm. Ki kell cselezni a rendszert, kihasználni a gyengeségeit, úgy kell csinálni, mint a dzsúdóban, saját maga ellen kell fordítani az er?it, még ha tisztában is vagyunk azzal, hogy ezek az er?k bármelyik pillanatban ismét ellenünk fordulhatnak és eltiporhatnak bennünket. A Twitter és a Facebook a rendszer részét képezi, akárcsak a bírók és a mainstream média. Egyébként majdhogynem örökösen le vagyok tiltva a Facebookról. Az utolsó el?tti alkalommal öt napig tartottam magam, utoljára hat napig, ez volt a rekord. Azért tiltottak le, mert idéztem egy gondolatot de Gaulle tábornoktól, és hozzátettem, hogy ma a sajtóügyekben eljáró törvényszék elé citálnák miatta – ahol már törzsvendég vagyok, és ami ez esetben is elítélt.

„*Most értem meg Sartre híres mondatát, miszerint soha nem voltunk olyan szabadok, mint a megszállás alatt. A politikában talán abszolút ostobaság a kétségbeesés, ugyanakkor – és talán els?sorban – nagy nyugalommal, egy gyáva megkönnyebbüléssel ajándékoz meg bennünket, a megbékélésnek egy pillanatával, ami talán az utolsó lesz. Ezután tégy úgy, ahogy csak szeretnél: egy nagy Igen terjed ki a tájra és az életre*” – írta naplójába a 2017-es elnökválasztás második fordulójának másnapján. A politikai aktivizmussal azonban mégsem hagyott fel: tavaly Karim Ouchick-kel megalapította az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsát, amelyhez többek között Václav Klaus is csatlakozott. Lehet ennek a politikai ténykedésnek foganatja?

Fogalmam sincs. Remélem. Csak azt tudom, hogy a készül? szörny?ségek, Európa, az európaiak és a civilizációk megsemmisítésének távlata el?tt képtelenség, hogy semmit se tegyünk, hogy tétlenül várjunk! Hiszem, hogy ez a harc egy keresztény, zsidó, görög-latin, kelta, germán, skandináv, finnugor, szabadon gondolkodó civilizációért, az egyéni lelkiismeret, a szabad vizsgálat civilizációjáért, szóval ez a harc szükségszer?en *európai*. Beszélgetésünket kihasználva segítségért fordulok önökhöz. Orbán Viktor Magyarországának dönt? szerepe lesz abban, hogy megmentsük, ami még menthet?.
Az önök országa afféle világítótorony számunkra napjaink viharában.

Végtelenül boldogok lennénk, ha szilárd er?kkel képviseltetné magát az Európai Ellenállás Nemzeti Tanácsában.

Mit gondol Emmanuel Macron elnökségér?l? Egyesek szerint keményebb migrációs politikát követ, mint amire számítani lehetett.

Macron a közvetlen *davokráciának*, vagyis az emberparknak közvetlenül Davos és a pénzvilág általi igazgatásának

tökéletes képvisel?je, a legjobb, aki csak létezik. Egy ilyesfajta rendszer megköveteli, hogy semlegesítsék az emberi alapanyagot adminisztráló politikai réteget. Macron páratlan hatékonysággal feszül neki a feladatnak: néhány hónap leforgása alatt legy?rte a francia politikai életet harminc éve óta uraló figurákat, ismeretlenekb?l és másodheged?sökb?l alakított kormányt, akik neki köszönhetnek mindent, a nemzetgy?lést megtöltötte a zsoldjában álló, bárgyú marionettfigurákkal, akik két mondatot alig tudnak egymás mellé helyezni, szétrobbantotta a francia politikai életet harminc éve irányító három politikai pártot, felszámol minden helyi hatalmat, megfosztva ?ket a forrásaiktól és még abban is megakadályozva ?ket, hogy más úton tegyenek szert azokra, mindenáron privatizálni akar a gazdasági szerepl?k érdekeinek megfelel?en, magánkézbe adná a kórházakat, a vasutat, a társadalombiztosítást, még a rend?rséget és a börtönöket is. Az állam elt?nik, vagyis jobban mondva az állam ?, Macron, ? maga pedig nem más, mint a bankok, a pénzvilág, a Gafa, Davos és így tovább.

Ami a „vártnál keményebb" migrációs politikáját illeti, az csak egy rossz komédia.
Önmagában az a tény is nevetséges, hogy még mindig *bevándorlásról* beszélünk, miközben az etnikai alámerülés zajlik éppen.

A bevándorlás megállítását kívánni a mai Franciaországban olyan, mint a német megszállás megállítását kívánni 1940-ben, amikor a németek már a spanyol határnál voltak. Nem „véget kell vetni a bevándorlásnak", hanem meg kell fordítani. Az etnikai helyettesítésnek, az elképzelhet? legszörny?bb génmanipulációnak, a huszonegyedik század emberiesség elleni b?ntettének kell véget vetni. Erre pedig a visszatelepítés az egyetlen módszer.

És mit gondol a francia ellenzéki pártokról?

Nincsenek ellenzéki pártok. Az egyetlen komolyan vehet? politikai demarkációs vonal a mai Franciaországban és a különböz? nyugat-európai országokban egyfel?l a felcserélés támogatói, a lakosság megváltoztatásának el?irányzói vagy gyáva cinkosai, másfel?l a felcserélés elszánt ellenz?i között húzódik. Persze utóbbiaknak nincs politikai képviseletük, a hatalom ügyel erre.

Elszánt védelmez?je a magaskultúrának, amit meglátása szerint a felcserélés szellemében az „aljakultúrával" akarnak helyettesíteni. A hetvenes években közel állt az avantgárd körökhöz, többek között Andy Warhollal és Robert Rauschenberggel is kapcsolatban volt, akik annak a pop artnak voltak ikonikus figurái, amely elmosta a hagyományos felosztást magas- és tömegkultúra között. A nyugati kultúra valóban haldokolna?

Igen, most már hivatalosan is. A kultúrát mint az egyenl?tlen világ furcsa maradványát ma már nyíltan kétségbe vonják, nem tudnak vele kibékülni az egynem? emberi masszát, a Nutella-embert gyártó üzemek. A kultúra szorosan kapcsolódik a nyugati társadalmak történetének polgári korszakához, ami nagyjából a tizennyolcadik század vége és az ezredforduló közé esik; ha emblematikus évszámok kellenek, mondjuk azt, hogy 1789 és 1968 közé. Hegel jól látta, hogy már ez a korszak is a m?vészetek és humaniórák let?nt világát helyettesítette, amelynek eszménye nem annyira a m?velt, mint a kiteljesedett ember volt. A kultúra már másodlagos termék a m?vészet és a gondolkodás történetében. Ám a *Kispolgárság diktatúrája* idején, hogy az egyik könyvem címét idézzem, a kultúra állandó szemrehányás, a megsemmisült világ karsztikus domborm?ve: el kell tehát t?nnie. Annál is inkább, mert – ahogyan el?szeretettel mondani szoktam –
egy nép, amely ismeri a klasszikusait, nem t?rné el zokszó nélkül, hogy a történelem szemétdombjára vessék.

A bárgyúság elengedhetetlen a helyettesítés útján történ? népirtáshoz. Ez magyarázza a *Nagy Kultúrafosztást* – a végén még az összes könyvem címét felhozom! –, ennek eszközei pedig a feledésre való oktatás – az iskola –, a tömegek elhülyítése – a televízió, a média –, a drog – nem érdektelen tény, hogy a drogkereskedelem teljes egészében a megszálló kezeiben van. Miközben az iskolában öngy?löletre, tehát a behódolásra nevelik a felcserélésre ítélteket, a felcserél?knek a franciák, a t?sgyökeres európaiak, a fehérek gy?löletét tanítják.

Visszavonult a nagyvilági élett?l, a plieux-i várkastélyban él. Hogyan telnek ott a napjai? A hamisság uralma el?l tényleg nincs más menekvés, mint félrehúzódni valamilyen vidéki zugba?

Ó, én egyáltalán nem *húzódtam félre egy vidéki zugba*! Ahogy mindig is akartam, vidéken élek, ennyi az egész, egy domb tetején, ahonnan minden irányban jó távolra ellátok.

Bayer Zsolt

Forrás - Bádog - Bayer Zsolt blogja

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló